

Arrest

nr. 177 470 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDENBORRE *loco* advocaat A. CLAESSENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u altijd in de wijk Al-Hurriya woonde. U huwde op 25 juli 1998 met R. F. S. (...) en samen hebben jullie drie dochters en twee zonen. U heeft de lagere school afgemaakt en vanaf 16 juli 1991 tot uw vertrek werkte u als politieagent, sinds 2008 was uw werk eerder administratief van aard.

Op donderdag 18 juni 2015 moest u de volledige dag werken. Toen u naar uw directeur wou gaan, zag u op de parking van uw werkplaats een zwarte BMW staan en hoorde u iemand in de koffer van deze auto. Toen u de auto naderde duwden twee militieleden u weg en zeiden ze dat u niet tussen moest komen en ze u anders gingen vermoorden. U bent onmiddellijk bij uw directeur om hulp gaan vragen. Hij

zij echter dat u hier niets te maken had en u enkel uw werk moest doen. Hierna heeft u uw werk verdergezet en heeft u gezwegen over wat u gezien had. Toen u op zondag terugkeerde naar uw werk kwam er een officier u melden dat uw directeur een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd had en u gedurende acht dagen naar de politiegevangenis moest. U heeft zich niet verzet tegen deze beslissing en werd meteen naar de gevangenis gebracht, waar u van 21 tot 28 juni 2015 opgesloten zat. Na uw vrijlating keerde u terug naar huis en in de bus werd u plots opgebeld door een collega die u zei dat de directeur uw dossier opgevraagd en gekopieerd had en dit aan twee mannen die bij hem waren had doorgegeven. Toen u bij u thuis aankwam wist uw buurman u ook te vertellen dat er twee keer militieleden naar uw adres waren komen vragen. U vreest vermoord te worden door sjiitische milities omdat u getuige was van hun misdaad en omdat u soenniet bent. Daarenboven vreest u ook een celstraf omdat u een bevel van uw directeur niet opgevolgd had. Om deze redenen besloot u Irak te verlaten en ging u na uw vrijlating op 28 juni 2015 eerst twee dagen bij een vriend onderduiken. Op 30 juni 2015 vloog u met uw eigen Iraaks paspoort naar Istanbul, Turkije. Van Turkije reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en enkele onbekende landen in België aan te komen. U kwam hier aan op 26 juli 2015 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, uw kieskaart, uw werkbadge, een kopie van uw bewijs van indiensttreding, een kopie van het aanhoudingsbevel tegen u, een kopie van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, een kopie van uw woonkaart, een kopie van een medisch attest van uw dochter en een kopie van het paspoort van uw vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan dat u vreest om vermoord te worden door sjiitische milities omdat u getuige was van een misdaad die zij hadden gepleegd. Er ontbreekt echter alle logica in uw verklaringen. Zo beweert u dat uw directeur, die met de milities samenwerkte, een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd had omdat u zijn bevel om u niet te bemoeien met de zaak niet opgevolgd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit bevel net wel opgevolgd zou hebben en dat er collega's hier getuige van waren (CGVS, pg. 18-19). U verklaart dat uw directeur iets moest doen omdat de officier en security u gezien hadden en "hij u in de gevangenis moest zetten om te laten zien dat u er was" (CGVS, pg. 25). Indien u daadwerkelijk gezwegen en niets gedaan had na uw discussie met directeur, zoals u zelf beweert, had uw directeur echter geen enkele reden om u te bestraffen. Dat uw directeur u toch zou aanhouden en opsluiten als sanctie maakt hem immers alleen maar verdachter ten opzichte van uw collega's aangezien hij hierdoor net extra aandacht trok op de ganse zaak, wat toch allerminst zijn bedoeling kan zijn geweest. In dat opzicht is het dan ook compleet onduidelijk waarom uw directeur, die volgens u tot de milities behoorde (CGVS, pg. 10-11), u eerst voor acht dagen zou laten opsluiten terwijl de milities u zouden willen vermoorden. Dat de milities u in eerste instantie lieten gaan, u daarna zouden laten opsluiten door de politie en u bovendien ook nog eens de kans gaven om te vluchten is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk. Daarenboven verklaarde u ook dat uw buurman u verteld had dat militieleden in de wijk naar uw adres kwamen vragen (CGVS, pg. 17). Dat zij in uw wijk naar uw adres zouden komen vragen zijn is echter zeer eigenaardig aangezien volgens uw verklaringen uw directeur uw dossier met alle informatie in, waaronder uw adres, aan de mannen had gegeven die naar uw huis zijn komen zoeken (CGVS, pg. 17 en 23). Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Verder zijn uw verklaringen over de milities weinig overtuigend. U beweert gevisieerd te worden door de milities waarmee uw directeur samenwerkte, zijnde Asaib Ahl al-Haq en Saraya al-Salaam. Het is echter zeer opvallend dat u niet kan concretiseren om welke militie het precies gaat. Hoewel u al langer wist dat uw directeur met hen samenwerkte en u zelfs verklaart dat deze militieleden bij uw directeur op bezoek kwamen, kan u weinig over deze milities vertellen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt naar het verschil tussen Asaib Ahl al-Haq en Saraya al-Salaam zegt u dit niet te weten en verklaart u het volgende: "Ik ga niet al die details van hun zoeken. Maar beide zijn mensen die vermoorden" (CGVS, pg. 19). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de militie die u bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Ook uw verklaringen over uw aanhouding en opsluiting in de gevangenis doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo zou u direct ingestemd hebben met dit aanhoudingsbevel en verklaart u helemaal niets gedaan te hebben om te protesteren tegen deze beslissing (CGVS, pg. 21). Het is echter zeer eigenaardig dat u niet zou protesteren tegen een dergelijke onrechtmatige

detentie waartoe geen enkele reden was volgens u. Daarenboven is het ook opvallend dat u bitter weinig kan zeggen over de andere personen met wie u gevangen zat (CGVS, pg. 22). Verder verklaart u ook letterlijk het volgende: "Ze hebben mij een papier gegeven dat ik ben binnen gegaan en ook een papier toen ik weg was" (CGVS, pg. 21). Wanneer u later in het interview gevraagd wordt of u die papieren nog heeft, verklaart u echter dat u die papieren niet kreeg en dat het een papier is tussen de verantwoordelijke van de gevangenis en de officier die u begeleidde (CGVS, pg. 23). Dat u hier tegenstrijdige verklaringen over geeft ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Wat betreft het aanhoudingsbevel dat u voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit geen origineel stuk is. Daar het enkel een kopie betreft kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie opgemaakt zijn, en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (zie Landeninformatie CGVS "SRB Irak: Valse documenten en corruptie", pg. 3, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Hiernaast hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 28 juni 2015 niets meer van de personen die u bedreigden (CGVS, pg. 28). Nochtans moet het voor deze milities niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers of zussen zijn, niet in het minst omdat ze in contact stonden met uw directeur. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wanneer u gevraagd wordt of u nog navraag heeft gedaan over uw problemen stelt dat u niet wil bellen, dat u niet wil dat mensen weten dat u hier bent en dat het gedaan is (CGVS, pg. 28). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (gehoorverslag CGVS, pg. 26), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkieszen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze tonen enkel uw identiteit, herkomst en werk als politieagent aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest betreffende uw dochter - dat zou moeten aangeven dat zij aan PTSD lijdt - is een kopie, geen origineel waaraan evenmin bewijswaarde kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad

worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het recht op verdediging. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van de motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat haar recht op verdediging werd geschonden doordat de tolk waardoor zij werd bijgestaan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het Arabisch-Marokkaans machtig was, doch niet het Arabisch-Iraakees. Daardoor verstond verzoekende partij de tolk niet goed en kon de tolk verzoekende partij evenmin voldoende begrijpen. Voor verzoekende partij was het dan ook *“z  er moeilijk en haast onmogelijk de zeer gedetailleerde vragen correct en doelgericht te beantwoorden”* daar zij *“slechts flarden van de vragen en opmerkingen (verstond), die de tolk maakte”*. Verzoekende partij durfde hiervan evenwel geen gewag maken *“uit vrees negatief benaderd te worden door de tolk en/of de interviewer”*. Pas na afloop van het gehoor durfde verzoekende partij dit mee te delen aan haar raadsman. Het ontbreken van logica in haar verklaringen is dan ook hieraan te wijten. Tevens dient rekening gehouden te worden met de lange duur van het gehoor en de emoties die verzoekende partij ervoer omwille van haar abrupte vertrek uit haar land van herkomst. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat een gehoor op het Commissariaat-generaal veel stress en onzekerheid met zich meebrengt.

2.2.4.2. De Raad acht het argument van verzoekende partij in verband met de tolk allesbehalve ernstig. Immers werd verzoekende partij er bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op gewezen eventuele problemen met de tolk te melden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 1), doch maakte zij nergens tijdens haar gehoor enige melding van eventuele problemen met de tolk. In tegendeel, nadat de tolk al even aan het woord was geweest, verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk de tolk goed te verstaan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 2). Op het einde van haar gehoor stelt verzoekende partij daarenboven nogmaals alle vragen goed te hebben begrepen en de tolk goed te hebben verstaan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 28). Ook haar raadsman had desbetreffend geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 29). Gezien verzoekende partij meermaals de kans had om eventuele problemen met de tolk kenbaar te maken, en zij er bovendien uitdrukkelijk op gewezen werd dat zij eventuele problemen met de tolk diende te melden, kan haar argument dat zij hiervan geen gewag durfde maken uit vrees negatief benaderd te worden door de tolk en/of de *protection officer* geenszins aanvaard worden als een afdoende verklaring voor het feit dat zij hiervan geen melding gemaakt heeft. Evenmin kan uit het verloop van het gehoor afgeleid worden dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk.

Wat betreft de stress en emoties in hoofde van verzoekende partij tijdens het gehoor, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Ook de loutere lange duur van het gehoor ontslaat verzoekende partij niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij dat het gehoor lang duurde, dat zij veel stress had tijdens voormeld verhoor en tevens emotioneel was omwille van het plotse vertrek uit haar land van herkomst, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.2.5.1. Waar verwerende partij haar asielrelaas onlogisch acht, merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift op dat haar directeur het aanhoudingsbevel had uitgevaardigd om haar af te schrikken en

haar duidelijk te maken dat zij zich niet verder mocht bemoeien met de praktijken van haar directeur of de milities. Haar directeur wou vermijden dat alles aan het licht zou komen daar dit afbreuk aan zijn reputatie zou doen.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het totaal geen steek houdt dat haar directeur haar zou aanhouden en opsluiten als verzoekende partij daadwerkelijk gezwegen en niets gedaan had na de discussie met haar directeur. Immers had haar directeur dan geen enkele reden om haar te bestraffen. Door haar aan te houden en op te sluiten trok de directeur net extra aandacht op de ganse zaak. Dat hij zo zou willen vermijden dat alles aan het licht kwam, is dan ook allesbehalve logisch.

2.2.6.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet kon concretiseren om welke militie het precies ging, stelt verzoekende partij dat zij "*wel degelijk de Sjiitische milities opgesomd (heeft), die met zijn directeur samenwerken, nl. Asa'ib Ahl al-Haq en Saraya al-Salaam*". Verder kan zij geen details geven over de militieleden daar zij zich niet durfde te moeien met de afspraken die haar directeur had met de militieleden.

2.2.6.2. De Raad bemerkt dat verzoekende partij weliswaar wist met welke milities haar directeur samenwerkte, doch wist zij niet concreet tot welke militie de personen behoorden die bij de auto waren en omwille waarvan zij in de problemen kwam (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 17-19). Hoewel verzoekende partij al langer wist dat haar directeur samenwerkte met de milities *Asaib Ahl al-Haq* en *Saraya al-Salaam* en zij zelfs verklaart dat deze militieleden bij haar directeur op bezoek kwamen, weet verzoekende partij overigens bijzonder weinig over deze milities (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 19). Nochtans kan van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het zeer eigenaardig acht dat verzoekende partij niets gedaan heeft om te protesteren tegen de onrechtmatige detentie waartoe geen enkele reden was volgens haar, stelt verzoekende partij dat zij onmiddellijk aangaf niets te hebben gedaan, doch had dit geen effect. Daar zij bedreigd werd met de dood, durfde zij niet verder te protesteren.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk aangaf op geen enkele manier geprotesteerd te hebben tegen haar aanhouding en direct ingestemd te hebben met het aanhoudingsbevel (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 21). Dat zij bij haar aanhouding zou hebben aangegeven niets te hebben gedaan en aanvankelijk dus wel geprotesteerd zou hebben, zoals verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift, is dan ook inconsistent met hetgeen zij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling bevestigt verder het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift uitlegt dat het aanhoudingsbevel een kopie betreft daar het origineel nooit aan haar werd overhandigd en het een document betreft tussen de verantwoordelijke van de gevangenis en de officier die haar naar de gevangenis bracht en dat een bevriende collega een foto genomen heeft van het aanhoudingsbevel en aan haar overhandigd heeft, bemerkt de Raad dat deze uitleg geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat het stuk een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van dergelijke stukken is hoe dan ook relatief, daar uit de landeninformatie blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 1). Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het feit dat de milities geen pogingen meer hebben ondernomen om verzoekende partij terug te vinden of bedreigingen aan haar adres te uiten, eventueel via andere familieleden, in grote mate de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden vrees relatieveert en tevens doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen, voert verzoekende partij aan dat haar familie gedurende de opsluiting van verzoekende partij verbleef bij haar

schoonouders en de milities hen dan ook niet kon vinden. Haar familie is sindsdien niet meer teruggekeerd naar hun woning. Uit vrees voor hun leven zijn zij ook op de vlucht geslagen.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij weliswaar blijkt dat haar vrouw en kinderen bij haar schoonzus verblijven (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 5-6), doch zouden haar moeder, broers en zussen nog steeds verblijven in dezelfde wijk waar verzoekende partij altijd gewoond heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2016, p. 4-6). Het lijkt dan ook niet moeilijk voor de milities om te achterhalen waar de familie van verzoekende partij verblijft en wie haar broers of zussen zijn, niet in het minst omdat ze in contact stonden met haar directeur. Het gegeven dat zij ondanks de door verzoekende partij beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om haar terug te vinden of bedreigingen aan haar adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert dan ook wel degelijk in grote mate de ernst van de door haar voorgehouden vrees en ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij bemerkt dat zij geen contact wil opnemen met anderen dan haar familie gezien buiten haar naaste familieleden niemand op de hoogte is van haar verblijfplaats in België en dat zij vreest voor verdere represailles jegens haar of haar familie indien men te weten zou komen waar zij verblijven, wijst de Raad erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen huidige situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie of vrienden, eventueel via derden, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.11. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij soenniet is en dat soennieten in Irak in de minderheid zijn en “voortdurend op ‘de hielen gezeten’ (worden) door de Sjiieten”, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoot en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas – zij houdt voor problemen gekend te hebben met een sjiitische militie – geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog de “*Identiteitskaarten gezinsleden verzoeker*”, de “*Kopij aanhoudingsbevel*” en het “*Bewijs werk als politieagent*” voegt (bijlagen 3-4 en 6), wijst de Raad er evenwel op dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde documenten geen weerlegging uitmaakt van desbetreffende motivering van verwerende partij waarbij deze documenten duidelijk in overweging werden genomen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad gesteund is niet correct zou zijn.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij, louter omwille van het gegeven dat zij soenniet is, in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade louter omwille van haar aanwezigheid.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een stuk met vertaling neerlegt, stelt de Raad vast dat dit stuk een fotokopie betreft en herhaalt de Raad dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan fotokopieën gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT